

Zvonko

Mačeha je planila v hišo, se razhudila in zakričala:

»Kaj si se tako stisnil k ognju, Zvonko? Hlevna vrata si pustil od-

kje naj se spóčije, kam naj se de-
ne? Sedel je pod neki hrast, se
sključil, objel ga je spanec, tresel
ga je mraz.

Tedaj je šel tam mimo sveti Ata-
nas. Zbrali so se bili svetniki.

»Sveti Atanas«, so mu rekli, »po-
lja so si že odpočila, naležale so se
živali, naspala so se drevesa. Sneg

prta, da je ušla krava. Teci, da jo
uloviš! In da se mi več ne vrneš,
ako je ne najdeš!»

Mali Zvonko se je zelo bal hude
mačeha, hitro je skočil na noge, si
potisnil kučmo na ušesa in planil
skozi vrata. Njihova nizka, siroma-
šna kočja je stala v gorenjem delu
vasi. Polje je pokrivala debela sne-
žna odeja. Zvonko je hodil po sle-
du za kravo, iskal jo je tu, iskal jo
je tam, prišel na konec polja, do-
segel gozd, stopil vanj, taval iz do-
line v dolino, se izmučil, toda krave
ni našel. Zimski dan je ugasnil. Na
zemljo se je spustila gosta, mrzla
megla. Zvonko je zajokal od stra-
hu in utrujenosti. Kam naj še teče,

in led sta tvoja skrb. Čas je že, da
greš k Bogu in ga poprosiš, da ju
dvigne.»

»Ker je čas, kakor pravite, moji
pobratimi,« je odgovoril sveti Ata-
nas, »glejte, se že odpravljam na
pot.«

Oblekel si je tri dolge, debele in
težke kožuhe, se prekrizal in odšel
opiraje se na zlato palico. Hodil je
po široki cesti, prešel polje in zavil
v gozd. Težko je stopal navkreber,
zakaj kraji dolgih kožuhov so se
mu zatikali ob grmovje in ob skale.
Poten in utrujen se je ustavil, da si
odpočije pod nekim drenom. Ko je
videl, da je popje že zelo napeto,
je odlomil mladiko.

»Gospodu jo ponesem, da bo videl, kako se že vse pripravlja za življenje. Hiteti moram, da mu rečem, naj jutri izpusti sonce bolj zgodaj in naj ga zvečer bolj pozno zapre v stajo.«

Ko je sveti Atanas tako razmišljal, je zaslišal v bližini tenek glas, ki je zvenel:

»Mama, mama, mama!«

Sveti Atanas je šel za glasom, ki je počasi in žalostno umiral, in je v svoje veliko začudenje našel pod hrastom sključenega malega Zvonka.

»Kdo pa si ti, malček? Kdo te je pustil tu samega v tej mrzli noči? Bog, saj je že mrtev!«

In je sveti Atanas vzel v naročje zmurnjeno telo otroka, čigar obraz je bil spremenjen in bel in so mu na licih visele zledenele, trde in čiste solze, ki so bile kakor biserne kapljice. Hotel ga je ogreti, pokrila ga je s kožuhi, mu dihal na obraz in na roke, toda ta se ni več ganil. Sveti Atanas se je užalostil.

»Kakšna nedolžna dušica! Morda je sirota. Tako čiste so solze vseh onih, ki niso poznali materine ljubezni.«

Sveti Atanas je mrtvo telo poleg pod hrast, slekel gornji kožuh, ga zavil vanj, izšepetal tiho molitev, se prekrizal in nadaljeval pot skozi gozd.

Hodil je in mislil:

»Našel sem žrtev človeške brezsrčnosti. A koliko je še na svetu mladih, nedolžnih dušic, ki umirajo, a jih nihče ne vidi in ne sliši?«

Ko je sveti Atanas dospel na vrh gore, je slekel še drugi kožuh, da mu bo lažje, in se naglo, naglo dvignil pod nebo. Stopil je pred Boga, se mu priklonil, mu podal drenovo mladiko in mu rekel:

»Gospod, mnogo pozdravov od zemlje! Kakor si mi bil zapovedal, tako sem bil z njo naredil: pokrila sem jo bil s snegom in ledom čez

in čez, da se je v miru in snu odpočila in z njo vse stvari. Zdaj je že čas, da se zopet vse obudi v življenje; v znak tega sem ti prinesel mladiko.«

»Zvesto si mi služil, zato bom tudi uslišal tvojo prošnjo. Dvigni sneg in led, a jaz bom ukazal soncu, da ogreje zemljo.«

Ko je sveti Atanas slišal božjo besedo, se je zavrtel, zavrtel in rekel:

»Še eno prošnjo imam, Gospod. Ko sem bil na poti do Tebe, sem našel v gozdu mrtvo siroto. In kakor ta, umira na svetu na tisoče nedolžnih dušic, ki ne poznajo materine ljubezni. Prosim Te, vrni jim življenje v Tvojo slavo in v moje veselje!«

Bog je pomislil, pomislil in rekel:

»Potrebujem poslušancev, ki naj vsako leto oznanijo vsem živim stvarjem na zemlji, da sem ukazal, naj odide zima. Toda samo nedolžne in čiste duše so lahko moji poslanci. Glej, te sirotne dušice naj bodo oznanjevalci pomladi.«

Kakor je Bog rekel, tako se je zgodilo.

Od takrat pa do danes hodi sveti Atanas prosit Boga, da dvigne sneg in led, in ko dospe v gozd, potrka z zlato palico na zemljo in pravi:

»Zbudite se, vstanite otroci! Sveti Atanas, zvesti božji služabnik, gre mimo. Pripravite se, da vsem živim stvarjem oznanite božjo voljo!«

Na vrhovih gora še leži beli kožuh svetega Atanasa, ko se pod slednjim hrastom že dvigajo majhni, beli cveti. To so nedolžne dušice sirot. Niso poznale materine ljubezni, a oznanjajo božjo ljubezen, ki jih je priklicala iz tal in ki bo kmalu objela vso zemljo.

In so te prve oznanjevalce pomladi krstili za zvončke, ker se je prvi sirotek, ki je bil umrl in ga je sveti Atanas našel v gozdu, imenoval Zvonko.

